KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
17. december 1996 *

I sag T-164/96 R,

Moccia Irme SpA, Napoli (Italien), ved advokaterne Emilio Cappelli, Paolo De Caterini og Andrea Bandini, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Charles Turk, 13 B, Avenue Guillaume,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Paul F. Nemitz og Laura Pignataro, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat Massimo Moretto, Venedig, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring indgivet i henhold til EKSF-traktatens artikel 39 med påstand om, at Rettens præsident udsætter gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 30. juli 1996 [dok. K(96) 2385 endelig udg.] og af de retsakter, som er gået forud herfor, og træffer afgørelse om, at Kommissionen skal anmode de italienske myndigheder om at suspendere udbetalingen af den lukningsstøtte, der er omhandlet i lovdekret nr. 396 af 20. juni 1994, ophøjet til lov nr. 481 af 3. august 1994, indtil der er truffet afgørelse i hovedsagen, og, subsidiært, at Kommissionen skal genåbne den kontradiktoriske procedure til undersøgelse af støtten i samarbejde med sagsøgeren,

har

* Processprog: italiensk.

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Ifølge EKSF-traktatens artikel 4, litra c), er tilskud eller anden støtte ydet af staterne, i hvilken som helst form dette sker, uforenelig med fællesmarkedet for kul og stål og følgelig forbudt inden for Fællesskabet. I de tilfælde, hvor det viser sig nødvendigt for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål, således som de nærmere er angivet i EKSF-traktatens artikel 2, 3 og 4, kan Kommissionen i henhold til artikel 95, stk. 1 og 2, godkende tilskud eller støtte ydet af medlemsstaterne inden for jern- og stålsektoren gennem vedtagelse af en beslutning, som skal træffes efter samstemmende og enstemmig udtalelse fra Rådet. På dette grundlag har Kommissionen vedtaget beslutning nr. 3855/91/EKSF af 27. november 1991 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien (EFT L 362, s. 57, herefter »beslutning nr. 3855/91«), bedre kendt som »den femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien«.

2 Det bestemmes i artikel 1, stk. 1, i beslutning nr. 3855/91, at »støtte til jern- og stålindustrien, der finansieres af en medlemsstat, af lokale forvaltninger eller ved hjælp af statsmidler under enhver form ... — uanset om den er sektorbestemt eller ej — kun [kan] betragtes som fællesskabsstøtte og dermed som forenelig med fællesmarkedets tilfredsstillende funktion, hvis den opfylder bestemmelserne i artikel 2 til 5«. I artikel 1, stk. 3, præciseres det, at den pågældende støtte »kun [må] ydes

efter fremgangsmåderne i artikel 6 og ... ikke [må] udbetales efter den 31. december 1996«. For så vidt angår lukningsstøtte bestemmer artikel 4, stk. 2, følgende:

»Støtte til virksomheder, der definitivt indstiller produktionen af jern- og stålprodukter henhørende under Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet, såfremt disse virksomheder:

...

— løbende har fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF indtil den dag, støtten blev anmeldt.«

3 For at muliggøre en effektiv kontrol med anvendelsen af de omhandlede regler, foreskriver artikel 6, stk. 1, i beslutning nr. 3855/91, at Kommissionen underrettes så betids om enhver påtænkt indførelse eller ændring af den i artikel 2 til 5 omhandlede støtte, at den kan udtale sig herom. Artikel 6, stk. 4, bestemmer, at »såfremt Kommissionen efter at have opfordret de interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger konstaterer, at en støtteforanstaltning ikke er forenelig med bestemmelserne i denne beslutning, giver den den pågældende medlemsstat meddelelse om sin beslutning. Kommissionen træffer en sådan beslutning senest tre måneder efter modtagelsen af de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan vurdere den pågældende støtteforanstaltning«. Endelig bestemmes det i artikel 6, stk. 6, at enhver støtte, der påtænkes ydet efter artikel 4 og 5, skal anmeldes til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1.

4 I februar 1994 foretog den italienske regering i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i beslutning nr. 3855/91 anmeldelse til Kommissionen af lovdekret nr. 103 af 14. februar 1994 om hasteforanstaltninger til gennemførelse af planen for omstruk-

turering af jern- og stålsektoren. Da dette lovdekret ikke var blevet ophøjet til lov, blev det gentaget ved lovdekret nr. 234 af 14. april 1994 og på ny ved lovdekret nr. 396 af 20. juni 1994. Sidstnævnte lovdekret blev ophøjet endeligt til lov nr. 481 af 3. august 1994 (herefter »lov nr. 481/94«). I artikel 1, stk. 3, i lov nr. 481/94 præciseres det, at »ansøgninger om støtte ... rettes til Ministeriet for Industri, Handel og Håndværk — Generaldirektoratet for Industriproduktion, inden den 30. juli 1994 ...«, samt at »nedlæggelsen af anlæggene skal finde sted inden den 31. marts 1995, og støtten ... skal være udbetalt i sin helhed ... inden den 31. december 1996«.

5 I august 1994 anmeldte de italienske myndigheder gennemførelsesbestemmelserne til lov nr. 481/94, nemlig et ministerielt dekret (dekret nr. 683 af 12.10.1994 fra Ministeriet for Industri, Handel og Håndværk). I medfør af artikel 1, stk. 1, i dekret nr. 683 skulle interesserede virksomheder bl.a. opfylde følgende betingelser for at kunne modtage den støtte, som er omhandlet artikel 1 i lov nr. 481/94:

»c) nedlægge de anlæg, som støtten vedrører, inden den 31. marts 1995;

...

e) indtil datoen for udstedelsen af lovdekret nr. 103 af 14. februar 1994, som gentaget den 14. april 1994 ved lovdekret nr. 234, og som gentaget den 20. juni 1994 ved lovdekret nr. 396, og som ophøjet til lov [nr. 481/94] den 3. august 1996, løbende have haft en produktion, der dokumenteres ved en erklæring fra en teknisk sagkyndig på området, som er optaget i registret over retsligt udpegede sagkyndige i den retskreds, hvor selskabet har hjemsted«.

6 Efter at have undersøgt, om lov nr. 481/94 og det ministerielle dekret nr. 683 var forenelige med beslutning nr. 3855/91 (og navnlig med bestemmelserne i artikel 4), godkendte Kommissionen ved beslutning af 12. december 1994 den pågældende støtte, idet tildeling af støtten dog i hvert enkelt tilfælde skulle anmeldes på forhånd. For så vidt angår betingelsen om »løbende fremstilling« af jern- og stålprodukter henhørende under EKSF, jf. artikel 4, stk. 2, andet led, i beslutning nr. 3855/91, anførte Kommissionen under henvisning til de fremsendte oplysninger fra de italienske myndigheder, at den omhandlede betingelse burde anses for opfyldt, såfremt den pågældende virksomhed »havde været i drift i gennemsnitlig ét skifte om dagen, dvs. mindst otte timer om dagen, i fem dage om ugen hele 1993 og indtil februar 1994, da lovdekret nr. 103 blev anmeldt til Kommissionen« (jf. skrivelse af 12.12.1994 til den italienske regering fra Kommissionens medlem med ansvar for konkurrencespørgsmål, Karel Van Miert, stævningens bilag 8, s. 3, første afsnit, andet led). Kommissionen præciserede endvidere, at de italienske myndigheder »på grundlag af objektive kriterier [ville kunne] godtgøre, at en virksomhed, der ikke opfyldte dette kriterium, ikke desto mindre har haft løbende produktion af jern- og stålprodukter henhørende under EKSF«, idet den herved bekræftede, at det omhandlede kriterium udelukkende skulle anses for vejledende.

7 Under henvisning til bestemmelserne i lov nr. 481/94 og gennemførelsesdekret nr. 683 indgav Moccia Irme SpA (herefter »Moccia Irme«) i lighed med andre EKSF-jern- og stålvirksomheder med hjemsted i Italien en ansøgning om tildeling af støtte til definitiv lukning af jern- og stålanlæg.

8 Ved skrivelse af 15. december 1995 og af 2. februar 1996 meddelte Kommissionen de italienske myndigheder, at den havde besluttet at indlede den i artikel 6, stk. 4, i beslutning nr. 3855/91 fastsatte procedure med hensyn til en række »konkrete tilfælde« af støtte, som var blevet behørigt anmeldt i henhold til samme beslutnings artikel 6, stk. 6. I de omhandlede tilfælde kunne de pågældende virksomheder, skønt de opfyldte de øvrige ufravigelige betingelser i artikel 4, ikke gøre gældende, at de havde haft »løbende fremstilling« af jern- og stålprodukter henhørende under EKSF indtil datoen for anmeldelse af støtten (dvs. indtil februar 1994) i overens-

stemmelse med artikel 4, stk. 2, andet led, i beslutning nr. 3855/91. Navnlig havde sagsøgeren ikke haft nogen som helst produktion i referenceperioden [jf. Kommissionens beslutning af 30.7.1996, dok. K(96) 2385 endelig udg., punkt I, tredje afsnit, in fine].

9 Ved skrivelse af 31. januar 1996 fremsatte den italienske regering sine bemærkninger til indledningen af proceduren. Frem for på grundlag af objektive kriterier at godtgøre, at de omhandlede virksomheder i referenceperioden havde haft løbende fremstilling af jern- og stålprodukter henhørende under EKSF, begrænsede regeringen sig til at fremføre begrundelser for den manglende løbende fremstilling, hvorved den stiltiende bekræftede, at den pågældende betingelse ikke kunne anses for opfyldt i de omhandlede tilfælde.

10 Ved beslutning af 30. juli 1996 [dok. K(96) 2385 endelig udg.] traf Kommissionen derfor afgørelse om, at de statsstøtteforanstaltninger, som Italien havde påtænkt til fordel for bl.a. sagsøgeren, i henhold til traktatens artikel 4, litra c), er uforenelige med fællesmarkedet for kul og stål.

11 Fristen indtil den 31. marts 1995 — som var fastsat ved artikel 1, stk. 3, i lov nr. 481/94 og ved artikel 1, stk. 1, litra c), i dekret nr. 683 — for nedlæggelse af anlæggene blev forlænget indtil den 31. december 1995 ved lovdekret nr. 143 af 29. april 1995 og yderligere indtil den 29. februar 1996 ved lovdekret nr. 547 af 23. december 1995, indtil den 30. april 1996 ved lovdekret nr. 78 af 26. februar 1996, indtil den 30. juni 1996 ved lovdekret nr. 214 af 26. april 1996, og blev endelig fastsat definitivt til den 30. september 1996 ved lovdekret nr. 542 af 23. oktober 1996, mens den allerede fastsatte frist indtil 31. december 1996 i henhold til lov nr. 481/94 for den samlede udbetaling af støtten ikke ændredes. Artikel 3, stk. 4, i lovdekret nr. 542 har følgende ordlyd:

»Fristen indtil den 31. marts 1995 i henhold til artikel 1, stk. 3, i dekret nr. 396 af 20. juni 1994, som ophøjet, med ændringer, til lov nr. 481 af 3. august 1994, der

tidligere er blevet forlænget indtil den 30. juni 1996, forlænges indtil den 30. september 1996. De virksomheder, som stadig er omfattet af proceduren med forhåndsanmeldelse til EF-Kommissionen, skal under alle omstændigheder afbryde deres produktion ved modtagelsen af dekretet med tilsagn om støtte i henhold til artikel 1, stk. 2, i lovdekret nr. 396 af 1994, med forbehold for andre pligter, som Kommissionen fastsætter, og for fristen indtil den 31. december 1996 for afslutning af proceduren med tildeling af selve støtten.«

12 Ved stævning registeret på Rettens Justitskontor den 19. oktober 1996 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 30. juli 1996 og om, at det fastslås, at samordnede eller forbundne retsakter, som er gået forud herfor, ikke finder anvendelse.

13 Ved særskilt processkrift registreret på Rettens Justitskontor den 29. november 1996 har sagsøgeren fremsat en begæring om foreløbige forholdsregler i henhold til traktatens artikel 39 med påstand om, at Rettens præsident »efter at have hørt parterne, udsætter gennemførelsen af den anfægtede beslutning og af de retsakter, som er gået forud herfor, og træffer afgørelse om, at Kommissionen skal anmode de italienske myndigheder om at suspendere udbetalingen af den lukningsstøtte, der er omhandlet i lov nr. 481/94, indtil der er truffet afgørelse i hovedsagen, og, subsidiært, at Kommissionen skal genåbne den kontradiktoriske procedure til undersøgelse af støtten i samarbejde med sagsøgeren«.

14 Kommissionen har fremsat skriftlige bemærkninger hertil i form af et indlæg indleveret til Rettens Justitskontor den 6. december 1996.

15 Parterne afgav mundtlige indlæg den 11. december 1996.

Retlige bemærkninger

16 I henhold til traktatens artikel 39, stk. 2 og 3, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), ved Rådets afgørelse 94/149/EKSF, EF af 7. marts 1994 (EFT L 66, s. 29) og ved Rådets afgørelse 95/1/EF, Euratom, EKSF af 1. januar 1995 (EFT L 1, s. 1), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte fuldbyrdelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

17 Det bestemmes i artikel 104, stk. 1, i Rettens procesreglement, at begæringer om udsættelse af gennemførelsen af en retsakt kun kan antages til realitetsbehandling, hvis den, der fremsætter begæringen, har anlagt sag til prøvelse af retsakten ved Retten. Det bestemmes i artikel 104, stk. 2, at begæringer, der vedrører de i traktatens artikel 39, stk. 2 og 3, omhandlede foreløbige forholdsregler, skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal være af foreløbig art i den forstand, at de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 29.11.1996, sag T-179/96 R, Antonissen mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 1641, præmis 19).

18 I den foreliggende sag har sagsøgeren fremsat begæring om, at Rettens præsident

— udsætter gennemførelsen af den anfægtede beslutning og af de retsakter, som er gået forud herfor

— træffer afgørelse om, at Kommissionen skal anmode de italienske myndigheder om at suspendere udbetalingen af den statslige støtte til lukning af jern- og stålvirksomheder, der er omhandlet i lov nr. 481/94, indtil der er truffet afgørelse i hovedsagen

— subsidiært, at Rettens præsident træffer afgørelse om, at Kommissionen skal genåbne proceduren til undersøgelse af støtten til sagsøgeren.

19 Det må derfor fastslås, at formålet med nærværende begæring er, at Retten skal træffe afgørelse om bestemte foreløbige forholdsregler, jf. traktatens artikel 39, stk. 2 og 3, som sagsøgeren anser for nødvendige ud fra de faktiske omstændigheder, som selskabet har påberåbt sig.

20 For at kunne træffe afgørelse om begæringen, må det indledningsvis undersøges, hvilken interesse sagsøgeren har i at opnå de begærede foreløbige forholdsregler.

Interessen i at opnå de begærede foreløbige forholdsregler

Parternes argumenter

21 Sagsøgeren mener, at selskabets interesse i at opnå de begærede foreløbige forholdsregler skal søges i den særlige situation, som selskabet befandt sig i efter Kommissionens beslutning af 30. juli 1996 om afslag på godkendelse af lukningsstøtte i henhold til lov nr. 481/94. Den nævnte lov, som blev suppleret ved lovdekret nr. 542, foreskriver en frist for nedlæggelse af anlæggene, i øjeblikket fastsat til den 30. september 1996, og en frist for udbetaling af støtten — nemlig den 31. december 1996 — der er identisk med den generelt foreskrevne frist i artikel 1, stk. 3, i den femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien. Så længe sagen verserer for Retten, hindrer Kommissionens afslag imidlertid Moccia Irme i at vælge mellem at opnå støtte til lukning eller at sælge anlæggene til tredjemand, hvilket påfører virksomheden et alvorligt og uopretteligt tab bestående i »valgumulighed«. Efter udløbet af de ovennævnte frister vil det således ikke længere være muligt for

sagsøgeren at opnå støtte til lukning, og det eneste alternativ vil være salg af anlæggene til en pris, der er lavere end de tilbud, som fremsattes, mens der endnu forelå en mulighed for offentlig støtte. Et eventuelt positivt udfald af hovedsagen, som kun kan indtræde for sent, kan derfor risikere ikke at være til nogen gavn for Moccia Irme, der kun vil kunne opnå en passende retsbeskyttelse ved hjælp af de foreløbige forholdsregler, der er genstand for nærværende begæring.

22 Sagsøgerens interesse i, at Rettens præsident tilpligter Kommissionen at anmode de italienske myndigheder om at suspendere udbetalingen af den lukningsstøtte, der er omhandlet i lov nr. 481/94, består navnlig i, at der er risiko for, at de finansielle ressourcer, som på nationalt plan er afsat til fremme af lukning af jern- og stålanlæg, vil være »fordelt endeligt mellem de øvrige ansøgende virksomheder«, hvilket ville indebære, at Moccia Irme var udelukket fra enhver form for økonomisk støtte, og at virksomheden kunne blive nødt til at sælge sine produktionsanlæg til mulige købere, der ville kunne »fastsætte købsprisen efter forgodtbefindende«. En afgørelse ud fra et beskyttelseshensyn i form af et »midlertidigt stop for den samlede ordning med støtte til nedlæggelse af aktiviteter« udformet af den italienske regering vil derimod gøre det muligt for Kommissionen, de italienske myndigheder og Moccia Irme »at undersøge og iværksætte løsninger, som er tilfredsstillende for alle involverede parter«.

23 Kommissionen har anført, at sagsøgeren ikke har ført noget som helst bevis for sin påståede interesse i de begærede foreløbige forholdsregler. Risikoen for, at Moccia Irme lider et tab, er således rent hypotetisk og under alle omstændigheder »ville den blot medføre et rent formuemæssigt tab«, som — i tilfælde af, at sagsøgeren får medhold i hovedsagen — vil kunne afhjælpes ved »sædvanlige erstatningsforanstaltninger«. Herudover kan den faktiske grundbetingelse for begæringen om beskyttelsesforanstaltninger ikke længere anses for opfyldt, eftersom den fastsatte frist for nedlæggelse af anlæggene — den 30. september 1996 — i mellemtiden er udløbet. En eventuel afgørelse om foreløbige forholdsregler vil ikke være til nogen

gavn for sagsøgeren, der ikke vil kunne modtage offentlig støtte, fordi det retligt ikke længere er muligt at overholde betingelsen for udbetaling af støtte, dvs. nedlæggelse af anlæggene.

24 Hvad angår påstanden om suspension af udbetalingen af støtte i henhold til lov nr. 481/94 har Kommissionen anført, at en sådan foreløbig forholdsregel er uden virkning og for vidtgående. Den manglende virkning er en følge af, at sagsøgeren »i afventning af den endelige afgørelse i hovedsagen [vil kunne] indgive en ansøgning til de italienske myndigheder med henblik på at opnå, at en vis del af de midler, der er afsat til finansiering af lukningsstøtte, forbeholdes sagsøgeren, eller endog, at hele støttetildelingsproceduren suspenderes«. Efter Kommissionens opfattelse kan det heller ikke udelukkes, at der for 1997 afsættes nye midler til finansiering af støtte til endelig lukning af jern- og stålanlæg. Under hensyn til, at den femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien udløber den 31. december 1996, »har Kommissionen således allerede fremsat et forslag, som har til formål at erstatte den forudgående beslutning«, mens der på nationalt plan i lov nr. 550 af 28. september 1995 (»finanslov for 1996«) er afsat en bevilling for 1997 på 100 mia. LIT som indskud i den særlige permanente fond for teknologisk fornyelse til gennemførelse af planen for omstrukturering af jern- og stålsektoren. Den begærede forholdsregel er for vidtgående på grund af de praktiske følger, som en anordning heraf vil have. En sådan forholdsregel ville således hindre »den italienske regering i at udbetale lukningsstøtte til nogen som helst virksomhed, herunder virksomheder, for hvilke støtten med føje er blevet anset for forenelig«, hvilket for dem, der allerede har nedlagt deres anlæg i overensstemmelse med bestemmelserne i de nationale regler, ville udgøre en alvorlig krænkelse af deres rettigheder.

25 Kommissionen har endelig bemærket, at en foreløbig forholdsregel bestående i, at den tilpligtes at anmode de italienske myndigheder om at suspendere udbetalingen af lukningsstøtte, indtil hovedsagen er afgjort, vil indebære en klar overskridelse af dens kompetence i henhold til EKSF-traktaten som præciseret ved den femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien, mens en foreløbig forholdsregel bestå-

ende i, at Kommissionen tilpligtes at genåbne proceduren til undersøgelse af støtten til Moccia Irme ville skabe »samme virkninger som dem, der ønskes opnået under hovedsagen, og foregribe afgørelsen i hovedsagen«.

Rettens bemærkninger

26 Ifølge fast retspraksis skal det på tidspunktet for anordning af foreløbige forholdsregler undersøges, om sagsøgeren har godtgjort en berettiget interesse i de begærede foreløbige forholdsregler (jf. kendelse afsagt af formanden for Domstolens Første Afdeling den 19.5.1989, sag 107/89 R, Caturla-Poch mod Parlamentet, Sml. s. 1357). Dette krav er særligt indlysende i tilfælde af en påstand om udsættelse af en retsakt, der indebærer et afslag, hvor det bør undersøges, hvilken nyttevirkning det vil kunne have for sagsøgeren, at den foreslåede forholdsregel anordnes (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 8.10.1993, sag T-507/93 R, Branco mod Revisionsretten, Sml. II, s. 1013).

27 Under denne synsvinkel bør det undersøges, om de af Moccia Irme begærede foreløbige forholdsregler reelt vil kunne være til nogen som helst nytte for sagsøgeren.

28 Den første begærede foreløbige forholdsregel består i en udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning i henhold til traktatens artikel 39, stk. 2. Det bemærkes i denne forbindelse, at den anfægtede beslutning indebærer et afslag, og at en eventuel suspension af den ikke vil have nogen virkning for sagsøgeren. Således forudsætter en udbetaling af støtten fra den italienske regerings side under alle omstændigheder, at Kommissionen vedtager en positiv beslutning i henhold til artikel 6, stk. 4, i den femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien, uden hvilken forbuddet mod tilskud og støtte, som er fastsat i traktatens artikel 4, litra c), finder anvendelse. En anordning af den omhandlede forholdsregel vil derfor — på linje med en udsættelse af de retsakter, der er gået forud herfor, såsom den femte

kodeks for støtte til jern- og stålindustrien — ikke være af nogen nytte for sagsøgeren, eftersom den ikke fjerner den af sagsøgeren befrygtede skade. »Valgumuligheden« mellem lukningsstøtte og salg af anlæggene vil således bestå uforandret, da den italienske regering ikke kan udbetale den tildelte støtte til sagsøgeren uden godkendelse fra Kommissionen.

29 Den subsidiære påstand om, at Kommissionen skal genåbne proceduren til undersøgelse af den omhandlede støtte, er blot en alternativ formulering af påstanden om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning. Herved søges der udtrykkeligt opnået det, som den første påstand stiltiende tilsigter, nemlig en eventuel genovervejelse fra Kommissionens side med henblik på godkendelse af støtten til Moccia Irme. Dette synes alene at være en teoretisk mulighed, idet en genåbning af den procedure til undersøgelse af støtten, som er foreskrevet og reguleret i artikel 6 i den femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien — også selv om den blev anordnet som en foreløbig forholdsregel — ikke nødvendigvis fører til en positiv beslutning fra Kommissionens side, hvilket er den eneste mulighed for at tillade den italienske regering at udbetale støtten til sagsøgeren. Som Kommissionen med rette har bemærket, vil en sådan forholdsregel endvidere ikke være foreløbig, da den vil have samme virkninger som dem, der ønskes opnået under hovedsagen, og foregribe afgørelsen i hovedsagen (jf. ovennævnte kendelse i sagen Antonissen mod Rådet og Kommissionen, præmis 29 og 30). I henhold til traktatens artikel 34, stk. 1, er Kommissionen kun i tilfælde af en annullation af den anfægtede retsakt forpligtet til atter at undersøge sagen og træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde annullationsafgørelsen.

30 For så vidt angår påstanden om, at Kommissionen tilpligtes at anmode de italienske myndigheder om at suspendere udbetalingen af lukningsstøtte, vil en anordning deraf kun tilsyneladende være af nytte. Således vil en suspension af udbetalingen medføre, at situationen fastholdes i sin nuværende tilstand, uden at sagsøgeren af den grund opnår nogen fordel. Det »midlertidige stop for den samlede ordning for nedlæggelse af aktiviteter« vil ganske vist hindre, at de finansielle ressourcer bliver »fordelt endeligt mellem de øvrige ansøgende virksomheder«,

men forhindrer ikke, at fristen, der er fastsat til den 31. december 1996, udløber, og efter udløbet heraf vil der — som det på fællesskabsplan er bestemt i artikel 1, stk. 3, i den femte kodeks for støtte til jern- og stålindustrien — ikke længere kunne ske udbetaling af støtte, hverken til de af Kommissionen godkendte virksomheder eller til sagsøgeren selv, der ikke opnår nogen fordel som følge af den skade, der påføres de konkurrerende virksomheder i kraft af en suspension af ordningen. Artikel 1, stk. 4, i lovdekret nr. 542, der bestemmer, at »de virksomheder, som stadig er omfattet af proceduren med forhåndsanmeldelse til EF-Kommissionen ... under alle omstændigheder [skal] afbryde deres produktion ved modtagelsen af dekretet med tilsagn om støtte i henhold til artikel 1, stk. 2, i lovdekret nr. 396 af 1994, med forbehold for andre pligter, som Kommissionen fastsætter, og for fristen indtil den 31. december 1996 for afslutning af proceduren med tildeling af selve støtten«, er endvidere uden betydning i nærværende sag, eftersom »proceduren med forhåndsanmeldelse« allerede blev afsluttet ved Kommissionens beslutning af 30. juli 1996 om afslag på godkendelse af den pågældende lukningsstøtte. Som konstateret under retsmødet den 11. december 1996, kunne Moccia Irme's interesser ligeledes sikres ved en henlæggelse af de midler — 13 509 mio. LIT — som er blevet tildelt virksomheden af den italienske regering, men som ikke er blevet udbetalt på grund af Kommissionens afslag på godkendelse. En eventuel anordning af den begærede forholdsregel vil derimod være uden betydning i denne henseende. Ved finansårets udgang vil det beløb, der allerede er afsat til sagsøgeren, nemlig — også selv om det kan overføres som en ikke-afholdt udgiftsforpligtelse — ikke kunne udbetales efter den 31. december 1996, medmindre der gennem vedtagelse af ny lovgivning opnås en fornyet finansiering af lukningsstøtten. Det vil således ikke være til nogen nytte for sagsøgeren at få medhold i den omhandlede påstand, hvilket desuden ville forudsætte en forholdsregel, der indebærer en klar overskridelse af den kompetence, som er tildelt Kommissionen ved EKSF-traktaten, da det måtte ske i form af et pålæg til medlemsstaten om at suspendere en støtteordning, der allerede er blevet godkendt som forenelig med traktaten (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 21.10.1996, sag 107/96 R, Pantochim mod Kommissionen, Sml. II, s. 1361, præmis 36).

31 Det følger af det ovenstående, at betingelserne for anordning af de begærede foreløbige forholdsregler er ikke opfyldt. Nærværende begæring kan derfor ikke tages til følge, og det er herved ufornødent at undersøge, om de anbringender og argumenter, som sagsøgeren har anført til støtte for anordning af de begærede foreløbige forholdsregler, umiddelbart er begrundede.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 17. december 1996.

H. Jung

Justitssekretær

A. Saggio

Præsident